

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

¡QUÍ T' HA VIST Y T VÉU!

Una nyonya, quin decaïment, quin abandonó! Li succeheix a la pobra Espanya lo mateix que a cert malalt que passeja la mort pels carrers..... per falta de domicili.

—¿Cóm te trobas, Manel? vá preguntarli un amich.

—No me 'n parlis... me succeheix com aquell que vá acompanyat de un tipo carregós y no pot desemparlegarse'n.

—¿No vás sempre sol?

—Sí; pero es que jo 'm faig fástich a mi mateix.

¡Pobra Espanya! ¡Pobra malalta!

Onze ó dotze anys endarrera deyan qu' era una mica massa esbojarrada. Li agradava la broma y la gatzara, y feya troná y ploure.

Tenia disgustos, sí, pero ab un génit qu' enamorava. Franca, alegre, salada... y valenta: sobre tot valenta. Figürinse que se las havia a la vegada ab un sagristá de trabuch que volia arrencarli l' ánima, ab un desca-misat sense ofici ni benefici que ansiava possehir-la a tota costa y ab un *panchito* que tractava de pëndreli una hisenda que té a la Habana... A tots tres los hi tenia 'l péu a rotlla.

Desgraciadament, un soldat un dia vá enganyarla. Trobantla descuidada, bregant ab tants enemichs del seu repós, vá tancar-la en un quarto, y posantli una mordassa a la boca, grillons als péus y manillas a las mans, li vá dir:

—Veyám, si aixís apendrás a posar enteniment.

Ja n' ha posat d' enteniment a fé de Déu... tant que ni menos s' atreveix a bellugarse.

S' ha tornat sorda, muda y paralítica. ¿Cóm volen que diga res? ¿Cóm volen que s' bellugui? Tot lo sant dia ab los ulls en blanc, jo crech que ni menos véu lo que passa... ¡Y qué ha de véure la infelis!.. Si arribés a véureho se moriria de vergonya.

Mermats los seus drets, cohibidas las sévas llibertats y a forsa de cohibidas olvidadas, expoliada del seu patrimoni, convertit avuy en berenar de negres, tots jugan a qui més podrá insultarla y escarnirla.

Los partits que s' disputan lo dret de governarla, més que partits son *partidas*. Tots fan lo mateix: fora del poder las grans queixas: en lo poder las grans palinodias: en l' oposició tot es parlar de la moralitat, de la ley, de la justicia; en lo govern l' única moralitat que coneixen consisteix en tirar pèl dret sense reparo; y aquell decantat amor a la justicia y a la ley, ahonts' ha de véure es en las traficas electorals y en las exigencias triunfants del caciquisme qu' estrangula a la gent honrada.

Desde aquella feta del soldat no ha sortit un home de talla, una figura simpática, un cap plé de talent ó un cor plé de patriotisme. Raquitisme y miseria per tot arreu: immoralitat y escándol per tots costats: l' atreviment sent la divisa dels que prosperan, y la des-preocupació ab que s' desprenen de la vergonya, de la conciencia y dels escrúpuls, l' únich medi de alleugerirse y surar sobre aquesta bassa d' ayguas corrompudas y estancadas.

Y a la pobra Espanya ja no li queda ni véu per tronar contra 'ls que l' hi estafan las eleccions, ni contra 'ls arlequins de la politica que per figurar y ser alguna cosa, cambian de vestits y de colors de la manera més descastada, proclaman ideas ab la boca y ab los péus las trepitjan y ab la forquilla tornan a arreplegarlas y ab la cullera se las menjan.

La naturalesa desencadena las sévas furias... Comarcas assoladas per las inundacions, claman misericordia, y ningú gira la cara per consolarlas, que més que la pietat innata en tot cor espanyol, pot l' escarment dels que altrás voltas han vist dissipadas en mans sacrilegas las dádivas de la caritat.

La crisis s' ensenyoreja de l' industria y de l' agricultura, cada dia més anémicas, y per curarlas, com si no n' hi hagués prou ab las sangoneras del presupuesto, los hi aplican las sangrias dels tractats de comers destinadas a escolar l' última gota de sanch que 'ls hi queda dintre de las venas.

La vanitat nos porta a ensenyar los cotzes en las conferencias internacionals, de manera que tot fentnos anar a Berlin lo que fan es anarse'n a posarnos en *Ber-lina*. Y mentres tant los que 'ns oferian declarar-nos potencia de primer ordre se 'n desdiuhen descaradament, deixantlos ab l' aygua a la boca y la humillació pintada a la cara, que se 'ns torna roja, com si haguésem rebut la més terrible é ignoble bofetada.

¡Pobra Espanya! ¡Qui t' ha vist y t' véu!

Escolta ¿no valdria molt més que aquesta consunció, aquest apocament y aquesta forsada indiferencia, aquells antichs extravios, després de tot plens de passió, de vida, y d' energia?

Sí: tot alló y molt més es preferible a aquesta agonia lenta y botxornosa, a aquesta insensibilitat digna de las rocas.

Val més tenir una ferida al pit que la pudridura dintre del cos: l' exaltació de la bojeria es millor y més susceptible de cura que la llum apagada de l' imbecilitat... Primer lo suicidi heróich del que cau en la lluyta, que no la resignació estúpida del que s' está morint en un recó, olvidat de tothom.

Desperta, Espanya, desperta, y pensa que l' última degradació de una nació, es quan voltada d' enemichs cobarts ni menos se cuida de salvarse a si mateixa.

P. K.

LO MILLOR PENSAMENT.

s la hora d' audiéncia: lo senyor Martos está perosament assentat en una butaca cargolantse 'ls cabells a falta de bigotis.

Lo criat tréu lo nas per la mampara del despaig y anuncia:

—Lo senyor Moret.

—Que passi.

Y 'l flamant orador tasta-olletas entra en la habitació, inundantla d' un núvol de diversas essencias.

—No 'm sorprén gens la seva visita; exclama en Martos ab cert retintin.

—¿No?... y això?

—Quan vosté pujava la escala, desde aquí ja l' hi he sentit l' olor.

Don Segimon somriu y s' assenta al costat del diputat per Valencia.

—Veyám, de qué s' tracta; diu aquest mirant del altre fit a fit.

—Res, d' una tonteria. Examinant fredament la situació y comprenent que ara com ara lo més acertat es posarse al costat de 'n Sagasta, m' hi dit: Aném a trobar a don Cristino a veure si puch refiarme d' ell per aquesta nova evolució.

—Y ha fet santament: precisament jo penso lo mateix que vosté.

—¿Es a dir que puch contar ab lo seu concurs?

—En tot y per tot.

—Perfectament.

Una apretada de mans, dugas, cortesias y en Moret passa la porta.

—Lo senyor Linares Rivas; anuncia 'l criat ab la vén de costum.

Don Aureliano entra, saluda y aborda immediatament la questió

—La marxa, diu, del partit canovista deixa preveure clarament que 'ls seus dias están contats y, que la esquerra, per poch que apreti, no tardará gayre en enfilarse al poder... ¿no l' hi sembla?

—Prossegueixi.

—Ara bé: vosté val molt, la seva influencia es decisiva, lo seu pés pot inclinar la balansa... ¿Vol venir ab nosaltres?

—No hi tinch cap inconvenient.

—¿De veras? ¡Oh, gran patrici! La esquerra estará eternament agrañida a aquest nou testimoni de deferencia... Don Cristino, l' hi beso la mà... Ja 'ns veurém.

—Hasta luego.

Una altra visita.

—¡Lo senyor Cánovas! crida 'l lacayo anunciador.

—¡Hola, don Anton! ¿vosté per aquí?

Lo monstro sonriu ab ayre de protecció, y s' assenta.

—¿A qué dech l' honor de...

—Ja veurá, don Cristino; res d' embuts ni subterfugis.

—Digui, home, digui.

—La situació que jo represento bamboleja; los enemics son molts, lo perill imminent...

—Abundo en las mateixas ideas.

—Pues bé; en nom de la amistat que l'hi professo, en aras de la salut de la patria, en pago de la protecció que jo hi dispensat als seus amichs, l'hi demano 'l seu valió, incontrastable é infalible apoyo.

—¡Cóm! ¿vosté creu que jo puch posarme al costat de...?

—No, no 's tracta d'aixó: no l'hi demano que se 'n vingui ab mi, sino que sembli la divisió entre 'ls meus enemics: ni més ni menos.

—¡Oh! Aixó es molt fácil...

—¡Puch anármene tranquil?

—Arxi tranquil y tot; per mi no 's perdrá.

—Adéu, pues, Cristinet del cor.

—Adiós, Antonet del ánima.

Lo criat torna á apareixe y anuncia:

—Lo senyor Garcia.

—¡Garcia! pensa en Martos; ¿qui serà?

Un subjecte de simpática fisonomia penetra en lo despai y saluda.

—¡Lo senyor Martos?

—Servidor; segui. ¿Qué se l'hi ofereix?

—Una cosa molt senzilla. Jo soch oficial confiter d'alguna competència, mal m'está 'l dirho; veig que 'ls temps ván malots y per probar fortuna hi resolt posar una pasteleria, pero una pasteleria modelo... ¿comprén?

—¡Y qué!

—Que sapiguent la superior inteligencia de vosté en aquest ram, vinch á proposarli si 's vol associar ab mi, en la seguretat de que si accepta farem un negoci rodó en poch temps.

Don Cristino 's mira al pastelero ab extranyesa y exclama:

—Home... la veritat, una cosa aixis mereix meditar-se una mica.

—Tornaré demá per la resposta... ¿no l'hi sembla?

—Si; demá l'hi diré qué determino.

Lo senyor Garcia saluda y desapareix deixant á n'en Martos sol.

L'elocuent diputat queda sumit en una meditació profundíssima, y de tant en tant murmura, passantse la mà pèl front:

—¡Casi, casi... seria 'l millor pensament!

FANTÀSTICH.

ENTURA dels conservadors de varias provincias:

A Barcelona dimiteix en Durán y Bas a presidencia del Circul conservador y la brivalla per l'istil de 'n Tort y Martorell s'enfilan sobre las bassetas de la Diputació provincial y peroran y manotejan.

A Zaragoza hi ha dos bandos que ván sempre á la aranya estira-cabells. A Salamanca se 'ls estiran també y ab tanta furia, que 'l dia menos pensat ván á quedar-se calvos. A Cáceres hi ha cada serracina que canta 'l misteri. A Ciudad Real los conservadors han renyit ab lo governador qu' es lo mateix que si diguésem que han renyit ab en Cánovas, y á Oviedo 'ls compinxes de 'n Pidal y 'ls amich del conde de Toreno se regalan castanyas á quarteres.

Magnífich espectáculo lo que donan la gent del ordre! A seguir com fins are, ja tenen ordre de anarse'n al infern á barallarse, que aquí 'ns fan mal de cap.

Dos esquerrans de Tarragona ván anar aquest dia á donar una sumanta al director del *Sufragi*, periódich esquerrá de aquella capital.

Causa del disgust: l'enteresa del director del *Sufragi*, que ni directa, ni indirectament vol fer la política canovista. Los esquerrans, en vista de aixó s'empipan, lo sorprenen en la redacció y se li tiran á sobre com dugas fieras.

Si en Cánovas fós agrahit regalaria á aquests esquerrans, una teya de tres mollas, ab una inscripció que digués: «Viva mi dueño.»

Ha sigut nombrat conseller d'Estat aquell célebre Marfori de qui vá parlarse tant en vigílias de la Revolució de Setembre.

Ja se sab: quan las ratas pinyadas volan, es que la nit s'acosta.

Pero aixis que despunta 'l dia, las ratas pinyadas fujen.

Llegeixo: «S'assegura que 'l Czar de Russia ha sigut objecte de una tentativa d'envenenament.»
Y are diguin de que serveix ser emperador, si s'ha

de corre 'l perill de morir reventat con una rata llaminera.

Que per molts anys poguem menjar tranquilament un plat d'escudella.

Lo mateix li succehiria al Emperador si 's treya la corona del cap y la feya servir d'estalvis per aguantar la cassola.

A Blanes ja fá algun temps que 'ls topa. Tenian un ajuntament modelo, amant de la població, autor de grans milloras y molt amich de donar complex.

Donchs desde que hi ha 'ls conservadors al poder, tenen una collecció de ilegals, que no contents ab perseguir al honrat arcalde anterior, ab una sanya que raya en estupidés, desfán totas las milloras que havia deixat l'ajuntament republicá.

Entre altres cosas, aquest vá establir l'alumbrat per gas y are sembla que Blanes se quedarà á las foscas.

Aixis son las administracions conservadoras: com menos llum millor.

Algun bisbe s'ha prés la pena d'excomunicar lo discurs inaugural qu' en la obertura del curs, vá pronunciar lo Sr. Morayta, catedràtich de la universitat de Madrid.

Y mentres unas quantas dotzenas d'estudiants de la crosta de baix tractavan de demanar al ministre de Foment que expulsés de la càtedra á un profesor excomunicat, la immensa majoria ha fet grans y diverses manifestacions de simpatia en favor del indicat catedràtich.

¡Bè pèls estudiants liberals de Madrid!

Aixó, en certa manera, m recorda las escenas estudiantils de l'any 1866.

A l'any 66 també 'ls estudiants protestavan.

Y á l'any 68, la revolució de Setembre rebia la llicenciatura.

Diuen que s'ha presentat lo cólera á Toledo.

En efecte, hi havia una senyora qu' estava mala; pero molt mala... Van medicarla, van fumigarla, y á las pocas horas paria un nen, més gros que 'n Tort y Martorell.

Desd' are Toledo ja no será famosa per las anguilas de massapá y per las espasas: ho será també pèls metjes que al veure á una senyora embrassada s'figuran que se li ha ficat lo microbi al cos.

Lo cólera á Paris vá cap per vall. Presentarse un moment, donar quatre esgarrapadas y desapareixe, ha sigut lo mateix.

Talment com si hagués esperat que 'n Romero Robledo establis lassaretos y posés cordó á la frontera.

¡Vaja qu' es molta pega la de 'n Romero Robledo!.. Necessita 'l cólera en algún puesto, y 'l cólera 'l deixa ab un pam de nas.

Jo crech que 'l cólera morbo asiàtich ha fet ali ab en Sagasta.

Ja cal que vajan al Liceo á sentir á n' en Gyarre. Tant en l'*Africana* com en la *Favorita*, ha tingut un inmens triunfo del qual ne quedarà llarga memoria. ¡Quina manera de cantar! No hi ha avuy cap més teatro á Europa que tinga un tenor com ell!

Jo prou los parlaria de la nova obreta *D. Quijote de Valcarca*, si no 's tractés de una company meu. Afortunadament en C. Gumá no necessita elogis, perque tampoch li faltan parroquians. ¡Y cá han de faltarli! Fa apenas una senmana que *D. Quijote de Valcarca*, ha sortit de ca'n Lopez, y l'edició, ab tot y haver sigut numerosa ja arriba á las escurriallas. Per lo tant no cal que s'adormin, si volen coneixe l'última producció del festiu poeta, que fá tants anys vé ilustrant las columnas de LA CAMPANA.

CARTAS DE FORA.—L'arcalde de Bagur no vá permetre que 's fés un pregó, que á la veritat, no tenia res de particular. Vels'hi aquí un ex-federal, que per fiscal de impremta, seria la nata.

Lo curandero *Tamborella* continúa fent de las sèvas en lo poble de Ripollet, á despit de las queixas que contra d'ell s'han dat al Govern civil. No sembla sinó que 'ls curanderos conservadors tingan grans simpatias pèl curandero de Ripollet, per ser tots ells de la mateixa casta.

L'Ajuntament de Montbrió del Camp ha con-signat una cantitat al pressupost per l'organista de aquell poble; pero sembla que hi ha algun regidor que no estant d'orga, pensa protestar. Casi será millor pèl poble que aquell ajuntament se converteixi després de tot... en una orga de rahons.

Si volen veure un capellá furios, incluhéixintlo en lo reparto de consums. Lo de Montreal que 's troba en aquest cas, vá sostenir que totas las calamitats venen dels que fan pagar consums als capellans que son —digué— las ninas dels ulls de Déu.—¡Alabat ruchi!

La població de Malgrat está irritada contra 'ls missionistas que han anat á perturbarla. Perque 's formin una idea de la moralitat de aquesta missió, bastará saber que á molts noys que anavan á confessar los hi preguntavan si tocavan á las noyas y si 'ls hi

alsavan las faldillas. Ja sería hora de que 'l bisbe posés un mós á certas bocas de capellans, que no fan més que destilar immoralitat y escándol.

¿Es cert que 'l rector del poble de Cabrera de Igualada vá empendre á una dona queixantseli de que encare no havia fet lo bè pèl seu sogre? Sembla que la dona vá respondre que no tenia un quarto: que la pedregada se li havia endut tot; y llavors lo rector per consolarla, 's diu que vá aconsellarli que 's vengués una rabassa ó 'ls trastos de casa seva.—Escoltin, no están encarregats aquests tios de practicar la caritat? Per qué donchs tractantse de una familia desgraciada y de treure un' ánima de pena, no fan lo bè de franch? ¿Qué 'ls costaria?—Pero jo ja ho veig: Santa tripa no vol rahons.

UNA CARTA.

Senyor Don Cólera Morbo:
Molt Sr: seu: Abusant de sa extremada indulgencia, y tenint per altra part la gran ditxa de coneixe'l, —pues ara fá dinou anys vaig teni ab vosté alguns tractes,— vull pèndrem la llibertat d'escriureli quatre ratllas parlantli clá y catalá.

Si senyor; la incomprendible, extranya y fenomenal conducta que vosté observa d'un quan temps á aquesta part, m' obliga á no aná ab camándulas: ¿quín projecte dú entre mans? ¿qué pensa fè? ¿qué 's proposa ab aquests brincos y salts, rodant d'una part á l'altra, fonentse, trayent lo cap, tornant á desapareixe y tornant á ensenyá 'l nas? ¿Qu' es que 's pren la cosa á broma y 'ns tracta de marejar fent esses y tamborellas, ó es que aixó obeheix á un plan preconcebít ab malicia y ab tota malignitat?

Si l'hi haig de parlá ab franquesa, ¿sab lo que aquí estém pensant de las sèvas corredissas y del seu aná y tornar? Que vosté vol entrá á Espanya; que tot y volguent, no sab per quin cantó introduhirshi, y que passa 'l temps buscant algun punt sense defensa ó un lloch mal acordonat per entrar d'amagatotis sense dirnos Déu vos quart, y luego fer de las sèvas ab tota tranquilitat.

Pues bé, respectable Cólera; si té realment aquest plan, si aquests son los seus designis, sento tenirli de dar un trago de tal especie, pero, amich... s'ha bèn tallat.

Aquí á Espanya ara com ara ja no hi té res que pelar: no sols no hi farà negoci, sinó que 's cansará en vá, treballará com un negre, hi posará cabells blancs y 'n sortirá á marxas dobles y potsé ab las mans al cap.

Y sab per qué, senyor Cólera? Perque á Espanya s'ha arribat á pèrdresseli 'l respecte; perque á forsa de parlar de vosté tot lo sant dia, l'han posat d'un modo tal, qu' es un objecte de mofa tant pèls petits com pèls grans.

Vosté mateix consideriho: l' un lo fá á vosté animal, l' altre diu qu' es un basilio, l' altre un bolet de la sanch, l' altre diu que 'l sofre 'l mata, l' altre ho nega tot formal, l' altre 'l vol mata ab cloruro, l' altre ab julivert y ab ells, l' altre diu que s'encomana, l' altre respon... que ja va, aquest creu que 'l porta l'aygua, aquell lo vent de llevant, lo de més enllá la roba... en fi, que tothom está parlant de vosté d'un modo, que la gent s'ha acostumat á riures dels uns y 'ls altres sense fer cabal de cap.

Calculi vosté 'l ridicul de que 'l seu nom vá adornat... Ah, senyor Cólera Morbo! Veni á Espanya! ¿Qué hi farà si ningú l'hi té respecte? ¿si está desacreditat per metjes y apotecaris? ¿si ab lo seu nom s'han fet balls, y s'han estrenat sàinetes, y s'ha rigut y cantat, desduptant fins de sa existencia y hasta negantla de plá? Ja ho veu, pues; pèl seu bè propi l'hi aconsello que jamay

posi 'ls peus á aquesta terra
si no vol quedar burlat.
Pel demés, amichs com sempre:
torni al Ganges á nadar,
y rebi la despedida
del seu atent

C. GUMÀ.

DEYAN y asseguravan que 'l general Gordon, l' heroe del Sudán, havia mort, tant que ja 'ls inglesos l' encomanavan á Déu.
Pero á la qüenta aquests últims dias lo govern inglés ha rebut algunes cartas del indicat general, fetxadas a principis del corrent mes, y d' ellas se deduheix que encare es viu.

Lo general Gordón vá anarse'n tot sol á aquell país, y fá prop de un any que tot sol se defensa contra las forsas del Mahdi.

—Y creu vosté que podrá resistir? ¿Se figura que al últim no 'l matarán? vaig preguntar á un inglés entusiasta admirador del heroe.

—No es possible que mori un home, vá respondre'm, que 'l dia que li llevin lo cap es lo dia que comensará á ser *immortal*.

Ja tornem á tenir cordons á la frontera.
Pero ey, entenémnos. Hi ha cordons y goma elástica, com á las sabatas y botinas.

Los cordons que fan sèch son pèls tontos.
Las gomias que s' estiran y s' arronsan pèls amichs del ministre.

¿Qué passa entre 'ls constitucionals de Barcelona? D Francisco de Patillas Rius y Tauler organisa comités y 'ls seus enemichs protestan. Fán comités aquests y protesta D. Francisco de Patillas Rius y Tauler.

—Cosa més rara! deya un tranquil. ¿Ha vist vosté com s' excomunican? Vaja que desde que aquesta gent no *papa*, tots volen ser *papas*.

¿Y á tot aixó qué hi diu en Sagasta?
Amigo, que pensi ab aquell refran: *La cabra sempre tira al monte*.

Los que quan son al poder s' acostuman á escamotejar actas electorals, quan se troban en l' oposició ¿qué han de fer sino estafarse mutuament?

No hi poden fer més: las mans se 'ls n' hi ván.

¿No deyan que 'n Cos-Gayon, per ser conseqüent ab la campanya que vá fer contra en Camacho, suprimiria l' impost de la sal?

Si, senyors: y una proba de que es conseqüent ab las sevas ideas, que desde 'l dia 17 del corrent están exposadas al públich las llistas del reparto.

Es que la carn conservadora, lo mateix que la de tocino, per *conservarse* necessita sal... molta sal.

—Y donchs, D. Francisco, que no posarém cap primera pedra aquest any?

—No, fill, no: ab aixó dels comités, estich sumament atareat.

—Es á dir que no pendrà part á las firas?

—No, per lo que toca á aquest any, en lloch de firas, *fieras*.

No li faltava més que aixó á la ditxosa esquerra... Que la policia anés al casino que té á Madrid, trobantse ab que aquell local á més de casino era una timba.

¿Comprenen are perque una gran part dels esquerrans han abandonat las sevas antigas ideas republicanas?

Naturalment, ab un joch de cartas sense *reys*, no podrian jugá al monte.

Diu l' Evangeli que la mà esquerra no ha de saber lo que fá la mà dreta, ni la dreta lo que fá l' esquerra.

Donchs bé: l' esquerra espanyola no fá res que la dreta no li indiqui

Y aquí veurán com lo partit de l' esquerra no té res de cristiá.

Pot haverhi miseria, fam y desgracias, inundacions, llagosta y malas cullitas. Lo govern que no té un quarto pel pagés que s' arruina, ha trobat que podia concedir una subvenció de 18.000 duros anuals á l' empresa del *Teatro de Apolo* de Madrid qu' explota la sarsuela.

Y aixó que 'ls madrilenys declaran sempre que son enemichs de la protecció.

Pero jo ja ho veig: ¿qué farà 'l govern?
Lo govern de 'n Cánovas demostra ser amich entusiasta de la sarsuela.

—Está bé, deya un zorrillista: hi haurá sarsuela y li darem pel gust.

Perque s' imaginin fins á quin punt ha sigut gran l' entusiasme que ha despertat en tolas las estacions del tránsito desde Madrid á Ciudad Real, fássinse cárrech de la següent noticia que publica un periódich esquerrá:

«A Malagón 5000 entusiastas esquerrans, han saludat al general.»

Malagón es una vila que no té més enllá de 4.000 habitants.

Es á dir los tenia, perque al passar lo general Lopez Dominguez per aquella estació, vá ser tal l' entusiasmo y las empentas, que unas 700 donas embrassadas ván parir tolas de un plegat, augmentantse fins á 5 000 lo número dels esquerrans que ván saludar al general Lopez Dominguez.

De la *Epoca* de Madrid:
«Donde quiera que se congreguen los izquierdistas, allí estarán los liberales puros.»

Tu *divisti*.
Quedem donchs en que 'ls esquerrans son *puros*. Puros d' estanch, ab los quals lo govern hi fá negoci.

Duas inscripcions que 's llegeixen en un cementiri de Paris, grabadas en dos lápidas qu' están l' una al costat de l' altra.

Diu l' una:
ADELA R.
T^h estich esperant, 1845.

Y l' altra diu:
Luis R.
Ja *soch aquí*, 1881.

Dessota aquesta última un mano ha escrit ab llapis:
Amigo, 's véu que no anava gens depressa.

Aquest mon sempre sera aixis, l' una meytat burlantse de l' altra y 'ls vius dels morts. Qui sab si 'ls morts s' están burlant dels vius! A lo menos, ells que son los únichs que votan, elegeixen unas plepas per diputats y regidors, que ni que ho fessen per riures de nosaltres.

Rigorosament auténtich.
Se tracta de una nena de quatre anys, viva com un esquiroi y prec ssa á tot serho

Ja fá alguns dias que sent parlar de la vinguda á casa seva de un senyor castella anomenant Don Fermín, lo qual ha de passarhi una temporada.

Y com la nena voldria enrahonar ab ell y no 'n sab, pregunta:
—Veritat, mamá, que 'm comprarás una boca per parlar en castellá?

Una frase de un pobre casat ab una dona que té un genit inaguantable.
—La meva dona, parlant ab perdó, té un dolor reumático que 'm fá veure las estrellas.

—Com se troba avuy la malalta? preguntava 'l metje al gendre d' ella.

—Jo crech qu' está millor. Figúris que avuy al portarli 'l caldo se l' ha pres y després ha tirat l' escudella pel cap de la criada.

—¿Y ab aixó no més creu vosté qu' está millor?

—Si senyor, perque aixó proba que ja 's torna á veure las orelas.

Los neos de Brusselas están que no hi veuen de cap ull contra 'l rey Leopoldo.

Aquest dia un llibreter molt católich y fins llavors molt manso y molt realista, vá colocar un retrato de D. Leopoldo en l' aparador, ab un rétol que deya:

«Se vende con rebaja»

Y á pesar de la rebaixa, aquesta es l' hora que 'l retrato no s' ha venut.
¿Qué volen ferhil Quan un género es passat de moda, es quan vá més abandonat.

La policia de Russia ha pres una disposició molt important.

Ha fet treure de tolas las tabernas, cafés, restaurants y demés sitis públichs lo retrato del Czar, en vista de la falta de respecte dels concurrents, qu' entravan allí sense treures la gorra, alborotavan, s' emborraxavan y 's permetian certas bromas poch favorables al prestigi imperial.

Es un gran sistema, aquest.

Aixis, si un dia faltan al respecte al Emperador en persona, lo millor que podrá fer aquest será anarse 'n de Russia, es á dir, abandonarlos, deixarlos desamparats.

Y 'ls nihilistas, no sabent que fer, se morirán de fástich.

XARADA.

Tenen més d' una tres dos los bergantins; l' home té primera quarta; y sè bé que gastan dos hu 'ls pintós. Y com que ningú es mortal encare que molt or tinga, no conech ser que no vinga á la fi á serne total.

LL. MILLÀ.

MUDANSA.

—¿Quina carn t' han dat Agnès!... té un tot de tot... No val res.

DOS LIBERALS.

ANAGRAMA.

Estantne ahir recolzat en la total de la escala vaig rebre un tot de Mongat que la Tot está molt mala.

MARTÍ ROCA Y R.

TRENCA-CAPS.

—ANTON PÍ: TORNO L' OR BRUT LI DECH. Formar ab aquestas lletras, lo títol de una comedia catalana.

NAS DE PUNTA INGLESA.

GEOGLIFICH.

Amich
Amich Amich
Amich Amich Amich
DEUDET DE REUS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Tomás Meix, Tres amigas del Masnou, J. Martingala, Ramon R y R., B. M. Castanyé Sereno, Nofre y Marieta, J. Prats y N., Mossen Clapés, E. Coma y B., P. Doménech, Fill de la castanyera, J. R. M. (a) Collbató, Noy del Oli, y Pepet de Arenys de Munt: Lo que 'ns envian aquesta semana no 'ns serveix.

Ciudadans Cintet del Valles, P. Tóful del Masnou, Ballador de la Catalana, Noy del quart pis, Eme Ese, Victorin Otero, Pepeta del Oli, Nas de punta inglesa y Jenani: De lo que 'ns envian aprofitarem alguna cosa.

Mister Jhonson: Inútil dirli qu' está bé; sobre tot l' últim epigrama.—Llam-brochs: La poesia arreglada podrá anar.—J. Guílera: Ns hi pensarem: es necessari tenir prudencia Per supuesto si la poesia no 'ns agrades no 'ns hi pensariem.—Un Recoletó: Id. id. id. Llegeixi lo anterior, que també va per vosté.—Un emigrat: Prou voldriam complaure'l, pero prefeririam serho ab alguna poesia satírica.—Un Tapé y F de T.: No vulga arreglarlo qu' encare ho espallaria més: si no recordem mal aquell epigrama es original de 'n Pitarrá y fá anys que va ser publicat.—Microbi: Mil gracias pel *preservatiu espiritual*.—Noy de la Xera: Aquesta semana no insertarem res: de vosté aniran al Almanach alguns qüentes.—Tanmalipich Teming: Esta bé, y després de llimarlo 'l publicarém.—Ciudadans P. P. Malgrat, A. V. Montreal, J. V. Montbuir, J. L. Rivallat, S. F. T. Boquer, y F de T. Cabrera: Quedan complacuts.

—Ciudadá Barrina: Hi té de haver puesto per tothom. Per altra part las noticias que 'ns envia avuy no son tant granadas com altras que 'ns ha comunicat: De tots modes agrahim lo zel.

OBRAS DE C. GUMÀ.

D. QUIJOTE DE VALLCARCA

«PASSEIG CÒMICH-TRÀGICH-EXTRAORDINARI PER C. GUMÀ»

Forma un elegant tomet en quart, esmeradament imprés sobre paper satinat

Preu: DOS rals.

Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y en las principals llibrerias y kioscos y en casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA.

QUARTA SERIE DE «FRUYTA DEL TEMPS».

FRUYTA MADURA

PER C. GUMÀ.—2.ª edició.

ilustrada per M. Moliné.
Un tomet de 32 planas, 2 rals.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

ab xaradas, epigramas, endevinallas y fins guisat per las cuineras.

Gran assortit per tots los guslos y tolas las fortunas. Dibuxos variats, cromes perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanys de tolas classes y preus baratissims, desde 1/2 rals fins á 18. Tot aixó ho trobaran en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin a veure'ls y se convenceran que no exagerem.

VENTA AL POR MAJOR Y MENOR. Als corresponsals s' otorgan grans rebaixas.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Lo general Gordón está esperant los ausilis.

POLÍTICA COLONIAL DE 'N BISMARCK.—Los mónstruos, com més grossos son més menjan... Ja farà prou si 'ns deixa 'ls ossos.